

Câu Đêm.

Tôi là kẻ yếu đuối . Từ nhỏ đã luôn mang việc chết ra coi đó như vị cứu tinh . Cộng với sự bất hạnh của mình, tôi đam mê việc chết . Cái gì với tôi cũng đã qua . Nó giống như cái bàn cân , bên đau khổ nặng thì bên hạnh phúc nhẹ . Bên vui sướng nhẹ thì bên giận hờn kịch sở bởi tôi là kẻ được miễn cưỡng sinh ra trên đời này . Chả ai muốn có tôi cả khi tôi thực sự hiện hữu .

Bỗng nhiên , chiều nay , tôi muốn chết một cách lạ kỳ . Tôi không còn gì cho tôi nữa , tinh thần cũng không và thể xác cũng vậy .

Chiều muộn đợi mãi nắng mới tắt , tôi đi ra đường , vừa đi vừa nghĩ về sự chết . Chết rồi , linh hồn mình sẽ quay trở lại , rình xem mọi người vắng tôi sẽ như thế nào ?? sẽ rình anh có hôn người yêu mới như hôn tôi không ? và tôi sẽ tìm bố , người đàn ông tôi chưa từng biết mặt . Sẽ làm mọi chuyện khi mà cái xác cồng kềnh của tôi không còn hành hạ cái linh hồn yếu ớt nữa .

Tôi đến bên hồ . Tôi nghe người ta bảo hồ thiêng lắm , nhiều người trầm mình ở đây , họ đã được lên thiên đàng

Có một người đàn ông ngồi câu cá trên cầu , cái chỗ mà tôi định chết . Tôi định sẽ xếp đôi giày ngay ngắn , bỏ bức thư gửi lại đời vẹn vẹn 3 chữ mà tôi tốn 3 ngày để viết " Chào Kiếp Người " và một bó hoa hồng trắng .

Người đàn ông ngồi gật gù . Xung quanh , tắc cả là hoàng hôn . Chân trời viền quãng đỏ lịm và trên đó , bảy sắc cầu vồng chói sáng . Tôi ngẩn ra nhìn tắc cả , thẳm vào lòng mình cái bao la hùng vĩ của trời , cái lặng lẽ của mặt nước và sự quái dị của ông lão ngồi câu . Cả tôi nữa , bỗng tôi thấy hoa hồng thơm quá . Tôi áp mặt vào chúng . Mềm mại , dịu dàng . Giá Mẹ cũng như hoa hồng ? khi đau khổ , tôi sẽ vùi mặt vào đó .

- Bác ơi tôi ngập ngừng .

Im lặng . Ông ta đang chăm chú nhìn vào mặt nước phía xa , Có tiếng cá quẫy .

- Bác ơi ... - Tôi gọi to hơn, cái nghị lực đi tìm sự chết bỗng hao đi một ít .

Im lặng . Ông ta cúi hẳn người về phía mặt hồ có cái lưỡi câu ở dưới . và rồi , ông giật veo một cái , con cá vút lên từ mặt nước như một trái tên lửa nhỏ, giấy đập , người nó bầm đỏ trong cánh chiều tàn . Tôi nghe thấy tiếng ông ta hừ một tiếng , với tay gỡ nó ra khỏi lưỡi câu , thả vào thùng . Tiếng quẫy đập rộn lên .

- Bác ơi - Lại bay đi một chút ham muốn chết của tôi .

- Gì ? - Ông ta ngoảnh nhìn tôi và tiếp tục móc một con giun ở lọ ngoắc vào lưỡi câu . Ông còn rắc một ít thính xuống nước , thêm vài con giun ra xa .

- Sao bác phải làm thế ? - Tôi hỏi .

- Đi câu mà để bọn cá phát hiện ra là mình câu nó thì chỉ được nước hồ thôi . Đừng có ăn dầy , cứ 10 con cá đến ăn , mắc câu mình 1 con là quý lắm rồi .

Tôi ngồi xuống và gần như hết ý định nhảy xuống hồ .

Mãi mãi , khi trăng thượng tuần lên , thêm những ngôi sao yếu ớt nhí nhách sáng , Ông được một con nữa .

Xem xem có con nào chết ? - Ông bảo tôi . Tôi nhìn ông , rồi cho tay vào thùng cá . Cá trườn trơn tuột .

- Sống cả ông ạ ! - Tôi reo

- Hôm nay đói rồi ! - Ông thì thầm .

- Cá sống tốt chứ ạ , nó còn tươi , ăn bổ - Tôi nói .

Ông im lìm trở lại , đến bên thùng cá , sục tay vào . Rồi một thoáng im lìm , ông đứng lên , bê cả thùng cá đổ ụp xuống hồ . Mặt hồ sủi lên , và tiếng cá quẫy .

- Sao bác lại thả hết ? - Tôi ngạc nhiên .

- Chúng đáng được sống .

- Nhưng Bác đã mất cả ngày mới câu được chúng ?

- Không con nào chịu chết dù đã cắn câu vãi thả vào thùng . Nó đã không chịu chết nên nó được sống .

Tôi bỗng hụt hẫng . Cảm giác ông ta giống con ma xó , rình rập và biết mọi chuyện của tôi . Tôi đã chuẩn bị cho mình một cái chết đẹp , mơ mộng và cũng kỳ kỳ hấp dẫn như cô dâu về nhà chồng . Một bó hoa hồng , lá thư 3 ngày nghỉ để viết được 3 chữ , và bộ quần áo , đôi giày đều mới . Tôi muốn cái sự chết của mình được truyền lại muôn đời .

- Về đi tối rồi . - Ông nói

Tôi chần chừ . Ông tiếp :

- Ném những thứ đó xuống hồ ... - Ông ấy hất mặt về phía bó hoa lẫn bức thư tôi cầm . Rồi biến vào bóng tối .

- Bác ơi - Tôi ném hoa và thư xuống chạy theo ông . Tôi bỗng sợ hãi khủng khiếp cả cái sự sống lẫn cái sự chết . Tôi vồ được ông ta , bật khóc .

- Khóc đi , khóc cho hết nước mắt đi , con gái . Cha biết , có ngày con sẽ đến với cha . Cha đợi lâu rồi . Có gì đáng đau mà con phải chết ? Người đáng chết là cha đây .

Ông ôm chặt tôi vào lòng , Tôi - lúc ấy chẳng hiểu thế nào nữa , ông là bóng ma hay là cha đẻ mình - tôi không hiểu , miễn là lúc này , tôi cần ông .

Tôi và ông , cả hai chẳng có gì , những con cá không chịu chết , bó hoa hồng , lá thư Cả hai cứ đứng như vậy đến khi mắt tôi không còn nước mắt nữa .

Lúc ấy , ông ta bắt đầu khóc ...